

॥ श्री: मोहमुद्गरः ॥

16. மோஹமுத்தகரம்

(1)

भज गोविन्दं भज गोविन्दं

भज गोविन्दं मूढमते ।

सम्प्राप्ते सन्निहितै काले

नहि न हि रक्षति दुकृञ्करणे ।

பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம்

பஜகோவிந்தம் மூடமதே ।

ஸம்ப்ராப்தே ஸந்நிஹிதே காலே

நஹி நஹி ரக்ஷதி டுக்ருஞ்஑ரணே ॥

ஏ மூடமதியே! வியாகரணம் படித்தது, உனக்குத் தேவையான அத்தகைய நேரத்தில் உபயோகப்படாது. ஆகவே இப்பொழுதே கோவிந்தனை சேவி! கோவிந்தனை சேவி! கோவிந்தனை சேவி.

(2)

मूढ जहीहि धनागमतृष्णां

कुरु सद्बुद्धिं मनसि वितृष्णाम् ।

यत्नभसे निजकर्मोपात्तं

वित्तं तेन विनोदय चित्तम् ।

மூட! ஜஹீஹி தனாகமத்ருஷ்ணாம்

கூரு ஸத்புத்திம் மநஸி வித்ருஷ்ணாம் ।

யத் லபஸே நிஜகர்மோபாத்தம்

வித்தம் தேந விநோதய சித்தம் ॥

மூடனே! பணவருவாயில் ஆசையை ஒழித்து நல்ல புத்தியுடன் ஆசையின்மையை வளர்த்துக் கொள். உன்தொழில் மூலம் வரும் பணத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் மனதை உல்லாசப்படுத்திக்கொள்.

(3)

स्तन भरनाभीदेशं
दृष्ट्वा मा गा मोहावेशम् ।
एतन्मांसवसादिविकारं
मनसि विचिन्तय वारं वारम् ॥

நாளீஸ்தனபர நாபீதேசம்
த்ருஷ்ட்வா மா கா மோஹாவேசம் ।
ஏதத்-மாம்ஸவஸாதிவிகாசம்
மனஸி விசிந்தய வாரம் வாரம் ॥

மங்கையரின் கவர்ச்சியைக் கண்டு மயங்காதே!
அதெல்லாம் மாம்ஸம், கொழுப்பு ஆகியவற்றின் மாற்றுதான்.
இதை மனதில் அடிக்கடி நினைவில் கொள்.

(4)

नलिनीदलगतजलमतितरलं
तद्वज्रीवितमतिशयचपलम् ।
विद्धि व्याध्यभिमानग्रस्तं
लोकं शोकहतं च समस्तम् ॥

நளினீ தலகத ஜலமதிதரலம்
தத்வத் ஜீவிதமதி சய சபலம் ।
வித்தி வ்யாத்யபிமானக்ரஸ்தம்
லோகம் சோக ஹதம் ச ஸமஸ்தம் ॥

தாமரையில் தண்ணீர் சலிப்பது போலவே இந்த உலக
வாழ்க்கையும் மிகவும் சபலமானது. உலகத்தார் அனைவருமே
வியாதியினாலோ, தற்பெருமையினாலோ துன்பப் படுவதை
மனதிற்கொள்.

(5)

यावद्वित्तोपार्जनसक्तः
तावन्निजपरिवारो रक्तः ।
पश्चाज्जीवति जर्जरदेहे
वार्ता कोऽपि न पृच्छति गेहे ॥

யாவத் வித்தோபார் ஜனஸக்த:
தாவத் - நிஜபரிவாரோ ரக்த: ।
பஸ்சாத் ஜீவதி ஜர்ஜரதேஹே
வார்தாம் கோ஽பி நப்ருச்சதி கேஹே ॥

ஒருவன் பணம் ஸம்பாதிக்கும் வரைதான் அவனது உற்றார், உறவினர் அன்பு பாராட்டுவர். பிறகு சுண்டிய உடலுடன் வாழும்பொழுது ஒருவர் கூட செளக்யச் செய்தி கேட்கமாட்டார்.

(6)

यावत्पवनो निवसति देहे
तावत्पृच्छति कुशलं गेहे ।
गतवति वायौ देहापाये
भार्या बिभ्यति तस्मिन्काये ॥

யாவத் பவநோ நிவஸதிதேஹே
தாவத் ப்ருச்சதி குசலம் தேஹே ।
கதவதி வாயெள தேஹாபாயே
பார்யா பிப்யதி தஸ்மின்காயே ॥

உடலில் பிராண வாயு இருக்குமளவுதான் வீட்டில் உள்ளோர் செளக்யம் விசாரிப்பர். இந்த பிராணவாயு நீங்கி உடல் விழுந்து விட்டால் அந்த உடலைக்கண்டு மனைவியே பயப்படுகிறாள்.

(7)

बालस्तावक्कीडासक्तः

तरुणस्तावत्तरुणीसक्तः ।

वृद्धस्तावच्चिन्तासक्तः

परे ब्रह्मणि कोऽपि न सक्तः ॥

பாலஸ்தாவத்க்ரீடாஸக்த:

தருணஸ் தாவத் தருணீஸக்த:।

வ்ருத்தஸ்தாவத் சிந்தாஸக்த:

பரே ப்ரஹ்மணி கோ஽பி நஸக்த: ॥

சிறுவன் விளையாட்டில் ஈடுபடுகிறான்; வாலிபன் இளமங்கையை நாடுகிறான்; கிழவர் கவலையில் தோய்கிறார். ஆனால் பரப்ரஹ்மத்தில் ஒருவர் கூட ஈடுபடுவதில்லையே!

(8)

का ते कान्ता कस्ते पुत्रः

संसारोऽयमतीव विचित्रः ।

कस्य त्वं कः कुत आयोतः

तत्त्वं चिन्तय यदिदं भ्रातः ॥

காதே காந்தா கஸ்தே புத்ர:

ஸம்ஸாரோ஽ய மதீவ விசித்ர:।

கஸ்ய த்வம் க: குத ஆயாத:

தத்வம் சிந்தய யதிதம் ப்ராத: ॥

உனது மனைவி என்பவள் யார்? உனது மகன்தான் யார்? இந்த உலகியல் மிக விந்தையானது. நீ யாருக்கு உடைமை யானவன்? நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? - இது மாதிரியான உன்மை நிலையை சற்று ஆராய்ந்து பாரேன்!

(9)

सत्सङ्गत्वे निस्सङ्गत्वं
 निःसङ्गत्वे निर्मोहत्वम् ।
 निर्मोहत्वे निश्चलतत्त्वं
 निश्चलितत्वे जीवन्मुक्तिः ॥

ஸத்ஸங்கத்வே நி:ஸங்கத்வம்
 நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம் ।
 நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலதத்வம்
 நிஸ்ஸலிதத்வே ஜீவன் முக்தி: ॥

நல்லோர் இணக்கம் இருந்தால் உலக விஷயங்களில் பற்று இருக்காது. அவ்வாறு இருந்தால் மோஹமும் இராது. மோஹம் இல்லையேல் உறுதியான தத்வம் மேலிடும். அவ்வாறு உறுதியான கட்டுப்பாடு இருந்தால் ஜீவன் முக்தி கிடைக்கும்.

(10)

वयसि गते कः कामविकारः
 शुष्के नीरे कःकासारः ।
 क्षीणे वित्ते कःपरिवारः
 ज्ञाते तत्त्वे कःसंसारः ॥

வயஸி கதே க: காமவிகார:
 சுஷ்கே நீரே க: காஸார: ।
 க்ஷீணே வித்தே க: பரிவார:
 ஜ்நாதே தத்வே க: ஸம்ஸார: ॥

வயது தாண்டிய பிறகு காமவிகாரமும், நீர் வற்றிய பிறகு குளமும், செல்வம் (பணம்) குறைந்த பிறகு குடும்ப வாழ்க்கையும், தத்வஜ்ஞானம் வந்த பிறகு உலக வாழ்க்கையும் இருக்க முடியாதே!

(11)

मा कुरु धनजनयौवनगर्वं
हरति निमेषात्कालः सर्वम् ।
मायामयमिदमखिलं हित्वा
ब्रह्मपदं त्वं प्रविश विदित्वा ॥

மா குரு தனஜன யௌவனகர்வம்
ஹரதி நிமேஷாத் கால: ஸர்வம் ।
மாயா மய மித மகிலம் ஹித்வா
ப்ரஹ்மபதம் த்வம் ப்ரவிச விதித்வா ॥

பணம், உற்றார் உறவினர், வாலிபப் பருவம் இவற்றை வைத்து கர்வப்படாதே! இதெல்லாவற்றையும் காலம் ஒரே நொடியில் இல்லாமல் ஆக்கி விடும். பொய்யான இதெல்லாவற்றையும் விட்டு, நல்லறிவு பெற்று ப்ரம்மபதம் அடைவாயாக!

(12)

दिन्यामिन्यौ सायं प्रातः
शिशिरवसन्तौ पुनरायातः ।
कालः क्रीडति गच्छत्यायुः
तदपि न मुञ्चत्याशावायुः ॥

தினயாமிந்யௌ ஸாயம் ப்ராத:
சிசிரவஸந்தௌ புனராயாத: ।
கால: க்ரீடதி கச்சத்யாயு :
ததபி ந முஞ்சதி ஆசாவாயு: ॥

பகலும் இரவும், மாலையும் காலையும், பின் பனிக் காலம் வசந்த காலம் இப்படி காலம் மாறி மாறி வந்து கொண்டே இருக்கும். காலம் விளையாட ஆயுளும் கழிந்து போகும். எனினும் ஆசைக்காற்று விடுவதாயில்லையே!

(13)

का ते कान्ताधनगतचिन्ता
 वातुल किं तव नास्ति नियन्ता ।
 विजगति सज्जनसङ्गतिरेका
 भवति भवार्णवतरणे नौका ॥

கா தே காந்தா தனகதசிந்தா
 வாதுல கிம் தவ நாஸ்தி நியந்தா ।
 த்ரிஜகதி ஸஜ்ஜன ஸங்கதி ரேகா
 பவதி பவார்ணவதரணே நௌகா ॥

மனைவி, பணம் இவற்றில் உனக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆசை? பேராசைக்காரனே! உன்னை திருத்துவோரில்லையா? இந்த உலகில் நல்லோரைக் கூடி இருத்தல் ஒன்றுதான் ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடக்க படகாக அமையும். தெரிந்து கொள்.

(14)

जटिलो मुण्डी लुञ्छितकेशः
 काषायाम्बर बहुकृतवेषः ।
 पश्यन्नपि च न पश्यति मूढो
 ह्युदरनिमित्तं बहुकृतवेषः ॥

ஜடிலோ முண்டி லுஞ்சித கேச:
 காஷாயாம்பர பகுக்ருத வேஷ:
 பச்ய ந்நபி ச ந பச்யதி மூட:
 ஹ்யுதர நிமித்தம் பகுக்ருதவேஷ: ॥

ஜடை தரித்தும், மொட்டை போட்டும் கேசத்தைப் பிடுங்கிக் களைந்தும், காவித்துணியை யுடுத்தியும் இவ்வாறு பல படியாகவே வேஷமிட்டுக்கொண்டு தெரிந்தும் தெரியாத மூடனாய் வயிற்றுக்காகப் பல மாற்றம் கொள்கிறானே!

(15)

अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं
 दशनविहीनं जातं तुण्डम् ।
 वृद्धौ याति गृहीत्वा दण्डम्
 तदपि न मुञ्चत्याशापिण्डम् ॥

அங்கம் கலிதம் பலிதம் முண்டம்
 தசன விஹீநம் ஜாதம் துண்டம் ।
 வருத்தோ யாதி க்ருஹீத்வா தண்டம்
 ததபி ந முஞ்சத்யாசா பிண்டம் ॥

உடல் தளர்ந்து, தலை நரைத்து, வாயில் பல் விழுந்து
 போய் கிழவனாக கையில் கம்பு பிடித்து தானே தள்ளாடி நடக்
 கிறான். இருந்தாலும் ஆசைப்பிடி அவனை விடவில்லையே!

(16)

अग्रे वह्निः पृष्टे भानुः
 रात्रौ चुबुकसमर्पितजानुः ।
 कस्तलभिक्षस्तरुतलवासः
 तदपि न मुञ्चत्याशापाशः ॥

அக்ரேவஹ்நி: ப்ருஷ்டே பாணு:
 ராத்ரௌ சபுகஸமர்பிதஜானு: ।
 கரதல பிஷஸ்தருதல வாஸ:
 ததபி ந முஞ்சத்யாசாபாச: ॥

தன் முன்னே தீயும், பின்புறம் சூர்யனும் எரிக்கிறார்கள்.
 இரவில் முழங்காலை தாடையோடு இணைத்துப் படுக்கிறான்.
 பாத்ரம் கூட இல்லாமல் கையிலேயே பிச்சைப் பெறுகிறான்.
 மரத்தினடியில் தான் தங்குகிறான் எனினும் அவனை ஆசாபாசம்
 விடுவதில்லையே!

(17)

कुरुते गङ्गासागरगमनं
 व्रतपरिपालनमथवा दानम् ।
 ज्ञानविहीनः सर्वमतेन
 मुक्तिं न भजति जन्मशतेन ॥

குருதே கங்காஸாகர கமநம்
 வ்ரதபரிபாலன மதவா தானம் ।
 ஜ்ஞானவிஹீந: ஸர்வமதே ந
 முக்திம் ந பஜதி ஜன்மசதேந ॥

கங்கை, கடல் என்று தீர்த்தாடனம் செய்கிறான். வ்ரதம், தானம் இவற்றையும் கூட செய்கிறான். ஆனால், எந்த மதத்திலும் ஆழ்ந்த அறிவில்லாதவன் அவன் நூறு பிறவி எடுத்தும் முக்திப் பேரை அடைவதில்லை.

(18)

सुरमन्दिरतरुमूलनिवासः
 शय्या भूतलमजिनं वासः ।
 सर्वपरिग्रहभोगत्यागः
 कस्य सुखं न करोति विरागः ॥

ஸுரமந்திர தருமூலநிவாஸ:
 சய்யா பூதலமஜினம் வாஸ: ।
 ஸர்வபரிக்ரஹ போக த்யாக:
 கஸ்ய ஸுகம் நகரோதி விராக: ॥

தேவர் கோயில் மரத்தடியில் தங்கி, தரையில் படுத்து, மான் தோல் முதலியவற்றையே உடுத்தி, எல்லா அன்பளிப்பையும், சுகானுபவத்தையும் விட்டொழித்து வைராக்யத்துடனிருப்பது அனைவருக்குமே சுகம்தானே!

(19)

योगरतो वा भोगरतो वा
 सङ्गरतो वा सङ्गविहीनः ।
 यस्य ब्रह्मणि रमते चित्तं
 नन्दति नन्दति नन्दत्येव ॥

யோக ரதோ வா போகரதோ வா
 ஸங்கரதோ வா ஸங்கவிஹீந: ।
 யஸ்ய ப்ரஹ்ணி ரமதே சித்தம்
 நந்ததி நந்ததி நந்தத்யேவ ॥

யோகத்தில் ஆழ்ந்தவனாயினும், சுகபோகங்களில் களித்திருப்பவனாயினும், ஸத்ஸங்கம் கொண்டவனாயினும், ஸத்ஸங்கமில்லாதவனாயினும் எவன் மனம் பரம்பொருளில் களிப்படைகிறதோ அவனே மகிழ்வான் அவனே மகிழ்வான் மகிழ்ந்தே இருப்பான்.

(20)

भगवद्गीता किञ्चिदधीता
 गङ्गाजललवकणिका पीता ।
 सकृदपि येन मुरारिसमर्चा
 क्रियते तस्य यमेन न चर्चा ॥

பகவத்கீதா கிஞ்சித் அதீதா
 கங்காஜல லவ கணிகா பீதா ।
 ஸக்ருதபியேந முராரி ஸமர்சா
 க்ரியதே தஸ்ய யமேன நசர்சா ॥

கொஞ்சமேனும் பகவத்கீதை படித்திருந்தாலும், சொட்டு கங்கா ஜலம் குடித்திருந்தாலும், ஒரே தடவை நாராயணனை பூஜித்திருந்தாலும் போதும் அவன் விஷயத்தில் யமன் தீவிர சோதனை செய்வதில்லை.

(21)

पुनरपि जननं पुनरपि मरणं
पुनरपि जननीजठरे शयनम् ।
इह संसारे बहुदुस्तारे
कृपयापारे पाहि मुरारे ॥

புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்
புனரபி ஜனனீஜடரே சயனம் ।
இஹ ஸம்ஸாரே பகுதுஸ்தாரே
க்ருபயாஸாரே பாஹி முராரே ॥

பின்னும் பின்னும் பிறப்பும் இறப்பும் உண்டாகிறது. தாயின் வயிற்றில் பல தடவை படுத்து இந்த கடக்க முடியாத உலக வாழ்க்கையில் அக்கரை காண கடாக்ஷித்து அருள மாட்டாயா கண்ணா?

(22)

रथ्या कर्पटविरचितकन्थः
पुण्यापुण्य विवर्जितपन्थः ।
योगी योगनियोजितचित्तो
रमते बालोन्मत्तवदेव ॥

ரத்யா கர்பட விரசித கந்த:
புண்யாபுண்ய விவர்ஜித பந்த: ।
யோகீ யோக நியோஜித சித்த:
ரமதே பாலோன்மத்த வதேவ ॥

தெருவில் வீசியெறியப்பட்ட அழுக்குத்துணியை உடுத்தி, புண்யம், பாபம் ஏதுமில்லாத மார்க்கத்தைக் கொண்டிருந்தும், அஷ்டாங்க யோகம் வாயிலாக மனதை அடக்கிய யோகியாக இருந்தால், சிறுவன் போலவும், பைத்யம் போலவும், மனக்களிப்பை அடைந்தே விடுவான்.

(23)

कस्त्वं कोऽहं कुत आयातः
 का मे जननी को मे तातः ।
 इति परिभावय सर्वमसारं
 विश्वं त्यक्त्वा स्वप्नविचारम् ॥

கஸ்த்வம் கோஃஹம் குத ஆயாத:
 காமே ஜனனீ கோ மே தாத: ।
 இதி பரிபாவய ஸர்வ மஸாரம்
 விச்வம் த்யக்த்வா ஸ்வப்னவிசாரம் ॥

நீ யாரோ, நான் யாரோ? எங்கிருந்து வந்தேனோ, தாய்
 தந்தையர் யாரோ? இன்று கனவுக்கு ஒப்பான உலகை விலக்கித்
 தள்ளி எதுவும் ஸாரமில்லாதது என நினைப்பாய்!

(24)

त्वयि मयि चान्यत्रैको विष्णुः
 व्यर्थं कुप्यसि मय्यसहिष्णुः ।
 सर्वस्मिन्नपि पश्यात्मानं
 सर्वत्रोत्सृज भेदज्ञानम् ॥

தவயி மயி சாந்யத்ரைகோ விஷ்ணு:
 வ்யர்த்தம் குப்யஸி மய்யஸஹிஷ்ணு: ।
 ஸர்வஸ்மின் அபி பச்யாத்மானம்
 ஸர்வத்ரோத்ஸ்ருஜ பேத ஜ்ஞானம் ॥

உன்னுள்ளும் என்னுள்ளும் எங்கும் எதிலும் ஒரே
 விஷ்ணுவே உள்ளார். ஆகவே, பொறுமையின்றி என்மேல் ஏன்
 கோபம் கொள்ள வேண்டும். எல்லோருள்ளும் ஆத்மாவை காண
 வேண்டும். எங்கும் எதிலும் வேற்றுமையை நீக்க வேண்டும்.

(25)

शतौ मित्रे पुत्रे बन्धौ
 मा कुरु यत्नं विग्रहसन्धौ ।
 भव समचित्तः सर्वत्र त्वम्
 वाञ्छस्यचिराद्यदि विष्णुत्वम् ॥

சத்ரௌ மித்ரே புத்ரே பந்தௌ
 மா குரு யத்னம் விக்ரஹஸந்தௌ ।
 பவ ஸமசித்த: ஸர்வத்ர த்வம்
 வாஞ்சஸ்யசிராத் யதி விஷ்ணுத்வம் ॥

பகைவனிடமும், நண்பனிடமும், பிள்ளையிடமும்,
 உறவினரிடமும் பகைத்துப் பின் பரிவு கொள்ள முயற்சிக்காதே.
 எல்லோரிடமும் நடுநிலைமை கொள்வாய்; சீக்கிரம்
 விஷ்ணுவாக ஆகிவிட விரும்பினால்!

(26)

कामं क्रोधं लोभं मोहं
 त्यक्त्वाऽऽत्मानं भावय कोऽहम् ।
 आत्मज्ञान विहीना मूढाः
 ते पच्यन्ते नरकनिगूढाः ॥

காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம்
 த்யக்த்வாஃத்மானம் பாவயகோஃஹம் ।
 ஆத்மஜ்ஞான விஹீனா மூடா:
 தே பச்யந்தே நரக நிகூடா: ॥

காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம் இவற்றை நீக்கி
 நான் யார்? என்று ஆத்மாவை தேடு. ஆத்மஜ்ஞானம் இல்லாத
 மூடர்கள் தான் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டு அவிக்கப்படுகிறார்கள்.

(27)

गेयं गीतानामसहस्रं
 ध्येयं श्रीपतिरूपमजस्रम् ।
 नेयं सञ्जनसङ्गे चित्तं
 देयं दीनजनाय च वित्तम् ॥

கேயம் கீதா நாமஸஹஸ்ரம்
 த்யேயம் ஸ்ரீபதிருபம ஜஸ்ரம் ।
 நேயம் ஸஜ்ஜனஸங்கே சித்தம்
 தேயம் தீனஜநாய சவித்தம் ॥

பகவத்கீதை, விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம் முதலியவை பாராயணம் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுதும் ஸ்ரீபதியான நாராயணனை நினைக்க வேண்டும். ஸத்ஜனஸங்கத்தில் மனதை ஈடுபடுத்த வேண்டும். ஏழை எளியோருக்கு தானம் செய்ய வேண்டும்.

(28)

सुखतः क्रियते रामाभोगः
 पश्चाद्धन्त शरीरे रोगः ।
 यद्यपि लोके मरणं शरणं
 तदपि न मुञ्चति पापाचरणम् ॥

ஸுகத: க்ரியதே ராமாபோக:
 பஸ்சாத் ஹந்த சரீரே ரோக: ।
 யத்யபி லோகே மரணம் சரணம்
 ததபி ந முஞ்சதி பாபாசரணம் ॥

ஸுகத்தை நாடி பெண்டிரை அநுபவிக்க, பின்னர் உடல் நோய் வருத்துமே அது கஷ்டமல்லவா? உலகத்து நியதிப்படி மரணம்தான் தீர்வு எனினும், பாபம் செய்வது தவிர்க்கப்பட வில்லையே!

(29)

अर्थमनर्थं भावय नित्यं
नास्ति ततः सुखलेशःसत्यम् ।
पुत्रादपि धनभाजां भीतिः
सर्ववैषा विहिता रीतिः ॥

அர்த்த மனார்த்தம் பாவுய நித்யம்
நாஸ்தி தத: ஸுகலேச: ஸத்யம் ।
புத்ராதபி தனபாஜாம் பீதி:
ஸர்வதரைஷா விஹிதா ரீதி: ॥

தேடும் பொருள் தீயது என நினை. அதனால் எள்ளளவும்
சுகமில்லை. இது உண்மை. ஏனெனில் தனவந்தர்களுக்கு தன்
மகனிடமிருந்தே அச்சம் உண்டாகிறது என்பது எங்கும்
உறுதியான நடப்பு.

(30)

प्राणायामं प्रत्याहारं
नित्यानित्यविवेकविचारम् ।
जाप्यसमेतसमाधिविधानं
कुर्ववधानं महदवधानम् ॥

ப்ராணாயம் ப்ரத்யாஹாரம்
நித்யாநித்யவிவேக விசாரம் ।
ஜாப்ய ஸமேத ஸமாதிவிதானம்
குர்வ வதானம் மஹதவதானம் ॥

நீண்ட நேரம் மூச்சையடக்கி விட்டு பின் இழுத்து,
இடையில் நித்ய வஸ்து அநித்ய வஸ்து ஆராய்ச்சியுடன் ஜபம்
செய்வதும் ஸமாதி நிலையில் இருப்பதும் வருமுன் காக்கும்
ஏற்பாடு என நினை.

(31)

गुरुचरणाम्बुजनिर्भरभक्तः
संसारादचिराद्भवमुक्तः ।
सेन्द्रियमानसनियमादेव
द्रक्ष्यसि निजहृदयस्थं देवम् ॥

குருசரணம்புஜ நிர்ஃபரபக்த:
ஸம்ஸாராத சிராத் பவமுக்த: ।
ஸேந்த்ரியமானஸ நியமாதேவ
த்ரக்ஷ்யஸி நிஜஹ்ருதயஸ்தம் தேவம் ॥

குருவின் திருவடித் தாமரையில் கடும் ஈர்ப்பு வைத்து, விரைவில் இந்த ஸம்ஸாரச் சுழலினின்று விடுபடு. புறக்கரணங்களையும் மனதையும் அடக்கி விட்டால் ஹ்ருதயத்தினுள் உறையும் ஈசனைக் கண்டு விடலாம்.

மோஹமுத்கரம் முற்றுப் பெறுகிறது

